

Mikä on totuus? – Numero kolme

Tie Emmaukseen

Jeff Pippenger

2023-09-07

Johanneksen evankeliumissa heti viimeisen ehtoollisen jälkeen aina siihen asti, kunnes Jeesus menee Getsemanen puutarhaan, on pitkä kertomus, joka ulottuu neljännestätoista luvusta seitsemännentoista luvun loppuun. Tarkoitukseni on käsitellä näitä lukuja seuraavassa artikkelissa. Tämä artikkeli muodostaa perustan, jolle noiden lukujen ymmärrys rakennetaan. Kristuksen historian reformilinjän näkökulmasta Kristuksen ja Hänen opetuslastensa vuoropuhelu noissa luvuissa sijoittuu välittömästi triumfaalisen sisääntulon jälkeen ja juuri ennen ristiä. Jeesus meni Jerusalemiin, sitten söi viimeisen ateriansa opetuslasten kanssa, sitten kertomus tapahtuu, ja sen jälkeen Hän menee Getsemaneen, ja saman päivän keskiyöllä Hänet pidätetään, ja seitsemänvaiheinen prosessi, joka johtaa ristiinnaulitsemiseen, alkaa. Hän ja opetuslapset sijaitsivat profeetallisesti juuri Exeterin leirikokouksen jälkeen ja juuri ennen suurta pettymystä historiassa, jota seitsemännen kuukauden liike edustaa. Kertomuksessa, joka alkaa heti viimeisen ehtoollisen jälkeen, ensimmäinen asia, jonka Jeesus sanoo, on:

Älköön sydämenne olko murheellinen; uskokaa Jumalaan, uskokaa myös minuun. Joh. 14:1.

Tietäen, että suuri pettymys oli enää tuntien päässä, Jeesus pyrki vahvistamaan opetuslapsiaan tulevaa kriisiä varten. Se kätkeyty profetian linja neljän tienviitan sisällä, jotka muodostavat ne tapahtumat, joita vertauskuvallisesti kuvataan seitsemänä ukkosenjylinänä, on se historia, jossa nämä kolme kertomuksen vaihetta Johanneksen evankeliumissa tapahtuvat. Tuo kätkeyty linja seitsemän ukkosenjylinän sisällä edustaa historiaa ensimmäisestä pettymyksestä viimeiseen pettymykseen.

Juuri ennen kuin Jeesus kehottaa heitä, ettei heidän sydämensä “olisi murheellinen”, Juudas Iskariot oli lähtenyt aterialta mennäkseen kolmannen ja viimeisen kerran Sanhedrinin luo. Lähtiessään aterialta tähän kolmanteen tapaamiseen hän sulki armonaikansa.

Seitsemän ukkosen symbolin sisällä olevan kätketyn viivan yhteydessä Kristuksen riemusaatto kuvaa keskiyön huutoa, jossa ilmenee kaksi palvojien luokkaa. Heprean keskimmäisen kirjaimen tienviitta, jota käytetään muodostamaan heprean sana ”totuus”, on heprean aakkoston kolmastoista kirjain. Kolmetoista merkitsee kapinaa, ja profeetallisena tienviittana se edustaa keskiyön huutoa, jossa tyhmit neitsyet edustavat kapinan ilmenemistä, samoin kuin Juudas riemusaaton tienviitan aikana.

“Rikkaviljan seassa on ollut ja tulee aina olemaan lusteita, tyhmiä neitsyitä viisaiden joukossa, niitä, joilla ei ole öljyä astioissaan lamppujensa kanssa. Siinä seurakunnassa, jonka Kristus perusti maan päälle, oli ahne Juudas, ja Juudaksia tulee olemaan seurakunnassa sen historian jokaisessa vaiheessa.” Signs of the Times, 23. lokakuuta 1879.

Kun Juudas palautti rahat, tunnusti kavalluksensa Kaifaalle ja sitten Kristukselle, hän meni ja hirttäytyi. Poistuessaan tuomiohallista hän huusi juuri niillä sanoilla, jotka kuvaavat tyhmän neitsyen ahdinkoa silloin, kun he tajuavat, etteivät olleet hankkineet öljyä.

”Juudas näki, että hänen rukouksensa olivat turhat, ja hän syöksyi pois salista huudahtaen: On liian myöhäistä! On liian myöhäistä! Hän tunsu, ettei hän voinut elää nähdäkseen Jeesuksen ristiinnaulittuna, ja epätoivoissaan meni pois ja hirttäytyi.” Alfa ja omega, s. 722.

Juudas havainnollistaa väärää keskiyön huudon sanomaa siten, että hän ”syöksyi salista huutaen: On liian myöhäistä! On liian myöhäistä!” Sanoma tuo aina esiin kaksi palvojen luokkaa, ja samoin kuin milleriittien historiassa, tyhmät neitsyet jatkavat todellisen keskiyön huudon sanoman saavuttua väärän sanoman kanssa. Siten meillä on milleriittien historiassa liike, joka valitsi William Millerin johtajakseen samalla kun se hylkäsi kolmannen enkelin sanoman ja vastusti pientä laumaa, joka seurasi Kristusta kaikkeinpyhimpään.

”Mieleni vietiin tulevaisuuteen, aikaan jolloin merkki annetaan. ‘Katso, Ylkä tulee; menkää häntä vastaan.’ Mutta jotkut ovat viivytelleet hankkiakseen öljyä lamppujensa täyttämistä varten, ja liian myöhään he huomaavat, ettei luonne, jota öljy edustaa, ole siirrettävissä.” Review and Herald, 11. helmikuuta 1896.

Kätketyn historian kolmas tienviitta edustaa tuomiota, ja sitä kuvaa heprealaisen aakkoston viimeinen kirjain. Kirjain on ”Tav”, ja kirjoitettuna se on ristin muotoinen. Risti edustaa tuomiota.

Ensimmäisestä pettymyksestä milleriittien historiassa aina Keskiyön huutoon asti, eli kirjaimesta alfa kolmanteentoista kirjaimeen, on tienviitta, joka edustaa ajanjaksoa ja joka tunnistetaan viivytyksen ajaksi kymmenen neitsyen vertauksessa, viivytyksen ajaksi, joka on myös Habakukin kirjan toisessa luvussa. Keskiyön huudosta, eli kapinan kolmattatoista kirjaimesta, suureen pettymykseen asti, aakkoston viimeiseen kirjaimeen, on niin ikään ajanjakso, jota kutsuttiin ”seitsemännen kuukauden liikkeeksi”, ei siksi, että se olisi kestänyt seitsemän kuukautta, vaan siksi, että Keskiyön huudon sanoma ilmoitti Kristuksen tulevan juutalaisen kalenterin seitsemännen kuukauden kymmenentenä päivänä, joka oli sovituspäivä.

Johanneksen evankeliumin neljännestatoista luvusta kahdeksanteentoista lukuun ulottuvan kertomuksen asiayhteys alkaa ajanjaksossa, joka on Millerin liikkeen historiassa seitsemännen kuukauden liikkeen esikuva. Johanneksen evankeliumin kertomuksen painopisteenä on valmistaa opetuslapset ristin tulevaan kriisiin (kirjain ”Tav”). Kristus osoittaa sen tähden, että Hänen kuolemastaan siihen asti, kunnes Hän astuu Isänsä tykö ja palaa, olisi Hänen opetuslapsilleen surun, epävarmuuden ja pettymyksen aikaa. Kuten kaikkien niiden ensimmäisten pettymysten profeetallisissa tunnusmerkeissä, joita uskonpuhdistuslinjojen todistus edustaa, pettymykseen sisältyy tila, joka aiheutuu aiemmin ilmoitetun tärkeän totuuden sivuuttamisesta. Kristuksen kuolema ristillä oli ja on tärkeä totuus, ja Hän oli sanonut opetuslapsille suoraan, että Hänet ristiinnaulittaisiin ja että Hän nousisi kuolleista, mutta kriisi oli niin suuri, niin musertava, että he unohtivat sen, minkä heidän olisi tullut muistaa.

”Kun Kristus, Israelin Toivo, ripustettiin ristille ja korotettiin, niin kuin Hän oli Nikodemokselle sanonut tapahtuvan, opetuslasten toivo kuoli Jeesuksen mukana. He eivät

kyenneet selittämään asiaa. He eivät voineet ymmärtää kaikkea sitä, mitä Kristus oli heille siitä etukäteen puhunut.” Faith and Works, 63.

Käsitteliemme Johanneksen neljän luvun koko kertomuksen pääpaino oli siinä, että Jeesus valmisti opetuslapsiaan siihen pettymyksen ajanjaksoon, jonka he joutuisivat kokemaan Jeesuksen keskiyön pidätyksestä alkaen siihen asti, kunnes Hän palasi noustuaan Isänsä tykö. Johanneksen näissä neljässä luvussa se ajanjakso, jolloin Kristus oli poissa opetuslasten luota, edustaa viipymisen aikaa. Historiallisesti tämä ajanjakso, jota nimitän viipymisen ajaksi, sijoittui ristin kriisin jälkeen. Niissä neljässä luvussa, joita valmistaudumme tarkastelemaan, ne kuitenkin profeetallisesti edustavat viipymisen aikaa, joka alkaa ensimmäisestä pettymyksestä, ei ristin suuren pettymyksen jälkeen.

Miksi esitän, että viimeinen pettymys, johon Kristus valmisti opetuslapsiaan, oli esikuva ensimmäisestä pettymyksestä, joka Kristuksen reformilinjassa oli Lasaruksen kuolema? Tämä kysymys on ratkaistava, ennen kuin voimme nähdä Johanneksen neljän luvun kertomuksen siinä valossa, joka vahvistaa ne totuudet, joita nyt avataan sinettien alta yhteydessä seitsemän ukkosen piilevään historiaan.

Kristuksen historiassa Lasaruksen kuoleman ja ylösnousemuksen välinen ajanjakso vastaa viivytyksen aikaa. Tämän jälkeen Kristus menee Jerusalemiin riemullista sisääntuloaan varten. Johanneksen evankeliumin neljäsatoista luvussa Kristus puhuu opetuslapsilleen sen historian aikana, joka oli oleva seitsemännen kuukauden liike, joka alkoi silloin, kun viivytyksen aika oli jo päättynyt keskiyön huudon sanoman saapuessa; juuri tämä sanoma pani alulle seitsemännen kuukauden liikkeen.

Sen ymmärtäminen, kuinka hepreankielinen sana ”totuus” vahvistaa sen kätkeytyn historian tunnistamisen, joka on sinetistä avattu seitsemän ukkosenjyrähdyksen vertauskuvalisesta historiasta, edellyttää huolellista analyysiä siitä sanomasta, jonka Kristus silloin antoi opetuslapsilleen Johanneksen evankeliumin luvusta neljäsatoista lukuun seitsemäsatoista. Esimerkki siitä, kuinka suuren pettymyksen tienviittaa käytetään havainnollistamaan ensimmäisen pettymyksen tienviittaa, voidaan havaita opetuslasten kokemuksesta Emmauksen tiellä.

Se, mikä päätti viivytyksajan milleriläisessä historiassa, oli aiemmin epäonnistuneen vuoden 1843 ennustuksen oikaiseminen. Samuel Snown työ sen sanoman kehittämisessä, joka käynnisti seitsemännen kuukauden liikkeen ja joka huipentui suureen pettymykseen, voidaan historiallisesti jäljittää seuraamalla Samuel Snown ymmärryksen kasvua hänen julkaistuissa kirjoituksissaan ja hänen julkisissa esityksissään, jotka johtivat Exeterin leirikokoukseen. Innoitettu kommentaari lähestyy tätä kehitystä toisin kuin pelkästään Snown lopullisen sanoman historiallisena kehityksenä. Sisar White ilmoittaa meille, että sanoma tunnistettiin silloin, kun Herra poisti kätensä erehdyksestä Habakukin vuoden 1843 taulun luvuissa.

”Näin Jumalan kansan iloitsevan odotuksessa ja katsovan Herransa tulemistä. Mutta Jumala oli päättänyt koetella heitä. Hänen kätensä peitti erehdyksen profeetallisten ajanjaksojen laskennassa. Ne, jotka odottivat Herraansa, eivät havainneet tätä erehdystä, eivätkä myöskään oppineimmat miehet, jotka vastustivat määräämää, kyenneet sitä näkemään. Jumala oli

päättänyt, että Hänen kansansa kohtaisi pettymyksen. Aika kului umpeen, ja ne, jotka olivat iloisin odotuksin odottaneet Vapahtajaansa, olivat murheellisia ja masentuneita, kun taas ne, jotka eivät olleet rakastaneet Jeesuksen ilmestymistä, vaan omaksuneet sanoman pelosta, olivat tyytyväisiä siihen, ettei Hän tullut odotettuna aikana. Heidän tunnustuksensa ei ollut vaikuttanut sydämeen eikä puhdistanut elämää. Ajan umpeutuminen oli omiaan paljastamaan sellaiset sydämet. He olivat ensimmäisiä, jotka kääntyivät pois ja pilkkasivat murheellisia, pettyneitä niitä, jotka todella rakastivat Vapahtajansa ilmestymistä. Näin Jumalan viisauden siinä, että Hän koetteli kansaansa ja antoi sille läpikutkivan kokeen paljastaakseen ne, jotka vetäytyisivät ja kääntyisivät takaisin koetuksen hetkellä.

”Jeesus ja koko taivaallinen sotajoukko katselivat myötätunnolla ja rakkaudella niitä, jotka suloisin odotuksin olivat kaivanneet nähdä Hänet, jota heidän sielunsa rakasti. Enkelit leijailivat heidän ympärillään vahvistaakseen heitä heidän koetuksensa hetkellä. Ne, jotka olivat laiminlyöneet ottaa vastaan taivaallisen sanoman, jäivät pimeyteen, ja Jumalan viha syttyi heitä vastaan, koska he eivät tahtoneet ottaa vastaan valoa, jonka Hän oli lähettänyt heille taivaasta. Noita uskollisia, pettyneitä, jotka eivät voineet ymmärtää, miksi heidän Herransa ei tullut, ei jätetty pimeyteen. Jälleen heidät johdatettiin Raamattujensa ääreen tutkimaan profeetallisia ajanjaksoja. Herran käsi poistettiin lukujen päältä, ja erehdys selitettiin. He näkivät, että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844 ja että samat todisteet, joita he olivat esittäneet osoittaakseen profeetallisten ajanjaksojen päättyvän vuonna 1843, todistivat niiden päättyvän vuonna 1844. Valo Jumalan sanasta loisti heidän asemaansa, ja he havaitsivat viipymisen ajan — ’Vaikka se [näky] viipyy, odota sitä.’ Rakkaudessaan Kristuksen välittömään tulemiseen he olivat sivuuttaneet näyn viipymisen, jonka tarkoituksena oli saattaa ilmi ne, jotka todella odottivat. Jälleen heillä oli ajankohta. Kuitenkin minä näin, että monet heistä eivät voineet nousta ankaran pettymyksensä yläpuolelle saavuttaakseen sitä intoa ja voimaa, jotka olivat olleet heidän uskonsa tunnusmerkkeinä vuonna 1843.

”Saatana ja hänen enkelinsä saivat voiton heistä, ja ne, jotka eivät tahtoneet ottaa sanomaa vastaan, onnittelivat itseään kaukonäköisestä arvostelukyvystään ja viisaudestaan siinä, etteivät olleet ottaneet vastaan eksytystä, niin kuin he sitä nimittivät. He eivät käsittäneet, että he hylkäsivät Jumalan neuvon itseään vastaan ja toimivat yhdessä Saatanan ja hänen enkeliensä kanssa saattaakseen hämmennykseen Jumalan kansan, joka eli todeksi taivaasta lähetettyä sanomaa.

”Tämän sanoman uskovia sorrettiin kirkoissa. Jonkin aikaa ne, jotka eivät tahtoneet ottaa sanomaa vastaan, pidättyivät pelon vuoksi toteuttamasta sydämensä tunteja; mutta ajan kuluminen paljasti heidän todelliset tunteensa. He tahtoivat vaieta sen todistuksen, jonka odottavat tunsivat pakotetuiksi antamaan, nimittäin että profeetalliset ajanjaksot ulottuivat vuoteen 1844. Uskovat selittivät selvästi erehdyksensä ja esittivät syyt siihen, miksi he odottivat Herraansa vuonna 1844. Heidän vastustajansa eivät kyenneet esittämään mitään perusteita annettuja voimallisia syitä vastaan. Kuitenkin kirkkojen viha syttyi; ne olivat päättäneet olla kuulematta todistusaineistoa ja sulkea todistuksen kirkoista pois, jotta muut eivät voisi sitä kuulla. Ne, jotka eivät uskaltaneet salata muilta sitä valoa, jonka Jumala oli heille antanut, suljettiin ulos kirkoista; mutta Jeesus oli heidän kanssaan, ja he iloitsivat Hänen kasvojensa valossa. Heidät valmistettiin vastaanottamaan toisen enkelin sanoma.” Early

Writings, 235–237.

Juuri esitetty historia kuvaa muiden seikkojen ohella 18. heinäkuuta 2020 koettua kokemusta, mutta se seikka, jota toivon teidän tarkastelevan, on tämä: se ymmärrys, jota edustaa Samuel Snown Exeterin leirikokouksessa esittämän Keskiyön huudon sanoma, ei tule kuvatuksi Snown historiallisella työllä, vaan Herran käden toiminnalla. Hänen kätensä oli peittänyt erehdyksen, ja vasta silloin, kun Hän poisti kätensä, milleriitit saattoivat ymmärtää pettymyksensä sekä myös ymmärtää, että he olivat olleet siinä ajanjaksossa, jota kuvataan viivytyksen aikana.

Hänen kätensä poistaminen on olennainen osa niiden opetuslasten kokemusta, jotka olivat matkalla Emmaukseen. Se on esikuva ajanjakson päättymisestä, joka tunnetaan viivytyksen aikana, ja huipentuu siihen ymmärrykseen, jota edustaa Keskiyön huudon sanoma. Emmauksen kuvaus tapahtui kuitenkin ristin jälkeen, joka edustaa Suurta pettymystä, ei ensimmäistä pettymystä, Lasaruksen kuolemaa.

Ja katso, kaksi heistä kulki samana päivänä kylään nimeltä Emmaus, joka oli Jerusalemistä noin kuudenkymmenen vakomitan päässä. Ja he keskustelivat keskenään kaikista näistä tapahtumista. Ja tapahtui, että heidän keskustellessaan ja pohtiessaan Jeesus itse lähestyi heitä ja kulki heidän kanssaan. Mutta heidän silmänsä olivat suljetut, niin etteivät he tunteneet häntä. Ja hän sanoi heille: Mistä te puhutte keskenänne kulkiessanne, ja miksi olette murheellisia? Luukas 24:13–16.

Sanan ”silmit” merkitys tässä kohdassa viittaa näkökykyyn enemmän kuin itse silmän elimeen. Sana ”pidätetyt” merkitsee voimaa. Opetuslapset eivät kyenneet ymmärtämään ristin näkyä, sillä Kristus oli peittänyt heidän kykynsä nähdä ristin profeetallinen näky. Kristuksen käsi on Hänen voimansa vertauskuva. Se murhe, jonka Jeesus havaitsi, kuvasi heidän suurta pettymystään. Kun pettyneet opetuslapset olivat keskustelleet edelleen, Kristus alkoi puhua.

Niin hän sanoi heille: Oi te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltänne uskomaan kaikkea sitä, mitä profeetat ovat puhuneet! Eikö Kristuksen tullut kärsiä nämä ja niin mennä kirkkauteensa? Ja alkaen Mooseksesta ja kaikista profeetoista hän selitti heille kaikissa kirjoituksissa sen, mikä koski häntä itseään. Ja he lähestyivät kylää, johon olivat matkalla; ja hän oli menevinään edemmäksi. Mutta he vaativat häntä sanoen: Jää meidän luoksemme, sillä ilta joutuu, ja päivä on jo pitkälle kulunut. Ja hän meni sisään viipyäkseen heidän luonaan. Luukas 24:25–29.

Jeesus opetti opetuslapsia käyttämällä raamatuntulkinnan ”historicistista” menetelmää, tuoden profeetalliset linjat Mooseksesta alkaen läpi pyhän historian tunnistaakseen ristin historian. Jeesus käytti menneen profeetallisen historian linjoja, jotka edustavat vanhoja polkuja ja metodologian periaatetta rivi rivin päälle, opettaakseen pettyneitä opetuslapsia. Kun Hän näytti aikovan kulkea heidän ohitse, he vaativat Häntä tulemaan sisään ja viipymään heidän kanssaan. He olivat viipymisen ajassa, ja Kristus oli aikeissa poistaa kätensä heidän silmiensä päältä. Kun Hänen kätensä poistettaisiin, viipymisen aika päättyisi, ja kun he kiiruhtivat pimeyden halki takaisin Jerusalemiin ja yhdentoista opetuslapsen luo, he esikuvallisesti kuvasivat Keskiyön huudon sanoman välittymisen nopeutta.

Ja tapahtui, kun hän aterioi heidän kanssaan, että hän otti leivän, siunasi sen, mursi ja antoi heille. Silloin heidän silmänsä aukenivat, ja he tunsivat hänet; ja hän katosi heidän näkyvistään. Luuk. 24:31.

Jeesus poisti kätensä, joka oli pidätellyt heidän ymmärrystään profeetallisesta näystä, ja tehdessään niin hän tuli heidän tuntemakseen. Jeesus oli tuonut heille keskiyön huudon sanoman, ja he ottivat sen vastaan aterioidessaan, sillä jokainen sanoma on syötävä. He ryntäsivät välittömästi ”kuin hyökyaalto yli maan” kertomaan siitä yhdelletoista opetuslapselle.

Ja he sanoivat toisilleen: ”Eikö sydämemme palanut meissä, kun hän puhui meille tiellä ja kun hän avasi meille kirjoitukset?” Ja he nousivat sillä hetkellä ja palasivat Jerusalemiin, ja tapasivat ne yksitoista koolla sekä ne, jotka olivat heidän kanssaan, ja nämä sanoivat: ”Herra on totisesti noussut ylös ja on ilmestynyt Simonille.” Ja he kertoivat, mitä tiellä oli tapahtunut ja kuinka hänet oli tunnettu leivän murtamisessa. Mutta heidän näin puhuessaan Jeesus itse seisoi heidän keskellään ja sanoi heille: ”Rauha teille.” Mutta he säikähtivät ja pelästyivät ja luulivat näkevänsä hengen. Ja hän sanoi heille: ”Miksi olette hämmästyneet, ja miksi ajatuksia nousee sydämeenne? Katsokaa minun käsiäni ja jalkojani, että se olen minä itse; koskekaa minua ja nähkää, sillä hengellä ei ole lihaa eikä luita, niin kuin näette minulla olevan.” Ja tämän sanottuaan hän näytti heille kätensä ja jalkansa. Mutta kun he iloltaan eivät vielä uskoneet ja ihmettelivät, hän sanoi heille: ”Onko teillä täällä jotakin syötävää?” Niin he antoivat hänelle palasen paistettua kalaa ja palasen hunajakakkua. Ja hän otti sen ja söi heidän nähtensä. Ja hän sanoi heille: ”Nämä ovat ne sanat, jotka minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken sen piti käydä toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa.” Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Luukas 24:32–45.

Samoin kuin Emmauksen tiellä kulkeneiden opetuslasten kohdalla, Jeesus esittää sanoman Raamatun menneiden pyhien kertomusten avulla selittääkseen kuolemansa ja ylösnousemuksensa historian, ja Hän teki tämän antamalla heille esimerkin syömisestä. Jumalan kansan tulee syödä sanoma. Heidän epävarmuutensa ja murheensa keskellä Jeesus päättää viivytyksajan, joka ulottui Hänen kuolemastaan Hänen ylösnousemukseensa, taivaaseenastumiseensa ja paluuseensa, avaamalla heidän ymmärryksensä nykyisen totuuden sanomalle, joka perustui siihen, että menneisyyden pyhät kertomukset tuotiin yhteen rivin päälle.

Sen tähden ne kaksi opetuslasta tiellä Emmaukseen (edustaen toista enkeliä, joka liittyy Keskiyön huudon sanomaan ja saa siitä voimansa) tunnistavat ristiä seuranneen viipymisen ajaksi, joka edelsi Keskiyön huutoa. Opetuslasten pettymys edustaa sen tähden ensimmäistä pettymystä profeetallisessa linjassa, ei suurta pettymystä.

Emmausta koskeva kertomus toistuu sitten pettyneiden yhdentoista opetuslapsen kohdalla. Jeesus liittyy heidän seuraansa, opettaa heille profeetallisen sanan täyttymyksestä ”historisismiin” metodologian kautta ja avaa sitten heidän ymmärryksensä aterioidessaan heidän kanssaan. Kertomuksen alku osoittaa kertomuksen lopun. Jeesus esittää tämän jälkeen kolmannen todistuksen siitä tosiasiasta, että ristin tuottama pettymys voidaan profeetallisesti soveltaa ensimmäiseen pettymykseen. Hän antaa kolmannen todistuksen tämän historian rakenteesta

käskemällä heitä viipymään Jerusalemissa, kunnes he saavat voiman korkeudesta.

Ja hän sanoi heille: Näin on kirjoitettu, ja näin Kristuksen piti kärsiä ja nousta kuolleista kolmantena päivänä, ja että parannusta ja syntien anteeksisaamista on saarnattava hänen nimessään kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä. Ja te olette näiden todistajat. Ja katso, minä lähetän teille Isäni lupauksen; mutta pysykää Jerusalemin kaupungissa, kunnes teidät puetaan voimalla korkeudesta. Ja hän vei heidät pois aina Betaniaan saakka, ja hän kohotti kätensä ja siunasi heitä. Ja tapahtui, että samalla kun hän siunasi heitä, hän erosi heistä, ja hänet otettiin ylös taivaaseen. Ja he kumarsivat häntä ja palasivat Jerusalemiin suuresti iloiten, ja olivat alati pyhäkössä, ylistäen ja siunaten Jumalaa. Amen. Luuk. 24:46–53.

Opetuslasten kuvaus Emmauksen tiellä osoittaa viipymisen ajan, joka alkoi Hänen kuolemastaan ja kesti siihen asti, kunnes Hän nousi kuolleista ja astui ylös Isänsä tykö. Emmauksen opetuslasten viipymisen aika päättyi, kun ristin tapahtumia koskeva sanoma vahvistettiin sillä menetelmällä, että menneiden pyhien historioiden linjat tuotiin yhteen, rivi rivin päälle. Sitten opetuslapset veivät sanoman eteenpäin niin nopeasti kuin suinkin kykenivät. Tämän jälkeen Jeesus kohtaa ne yksitoista opetuslasta; jälleen viitataan aterian nauttimiseen, rivi rivin päälle -menetelmää käytetään sanoman todistamiseksi, ja kuten Emmauksen opetuslasten kohdalla, Hän sitten avaa heidän ymmärryksensä ja poistuu. Mutta ei ennen kuin Hän osoittaa sen historian, jossa oli viivytävä Jerusalemissa, kunnes viipymisen aika päättyi Pyhän Hengen saapumiseen helluntaina.

Kun Jeesus kehotti opetuslapsiaan viipymään Jerusalemissa, se oli Emmauksen tien kertomuksen loppu. Kertomuksen alku kuvasi pettymystä, jota seurasi viipymisen aika, jota puolestaan seurasi totuuden ilmoitus, joka edusti Keskiyön huudon sanomaa. Tuo totuuden ilmoitus tapahtui, kun Kristus poisti kätensä, joka oli ”pidättänyt” opetuslasten silmiä. Tämä on kertomuksen alku, ja kertomuksen keskivaihe toistuu samassa kertomuksessa, kun Kristus poisti pettymyksen yhdeltätoista opetuslapselta ilmoittamalla itsensä heille ja avaamalla heidän ymmärryksensä Hänen Sanaansa. Sitten seuraa viimeinen todistus samasta profeetallisesta rakenteesta, joka alkaa ensimmäisestä pettymyksestä eikä suuresta pettymyksestä.

Emmauksesta helluntaihin ulottuva historia tarjoaa kolme todistajaa ensimmäisestä pettymyksestä, viivytyksen ajasta ja keskiyön huudosta, mutta varsinainen pettymys, joka on tienviitta kunkin näistä kolmesta todistajasta alussa, oli todellisuudessa toinen pettymys, ei ensimmäinen. Sen tunnistaminen, että tienviittaa, joka milleriläisessä historiassa on suuri pettymys, käytetään havainnollistamaan ensimmäistä pettymystä milleriläisessä historiassa, on olennaista sen kertomuksen ymmärtämiseksi, jonka löydämme niistä Johanneksen neljästä luvusta, jotka sijoittuvat viimeisellä ehtoollisella tapahtuneen syömisen ja Getsemanen puutarhassa keskiyöllä tapahtuneen pidätyksen väliin. On syytä huomata, että kun Jeesus ilmestyi niille yhdelletoista opetuslapselle ja söi heidän kanssaan, hän kysyi: ”Miksi olette hämmästyneet? ja miksi ajatuksia nousee sydämiinne?”

Heti sen jälkeen, kun hän oli syönyt viimeisen ehtoollisen Johanneksen kirjassa, alkaa se jakso, jota aiomme tarkastella, Kristuksen sanoilla heille: ”Älköön teidän sydämenne olko murheellinen.” Viiden päivän kuluessa he olivat unohtaneet juuri tuon käskyn. Johanneksen evankeliumin neljästoista luku aina seitsemänteentoista lukuun asti edustaa 18. heinäkuuta 2020 tapahtunutta

ensimmäistä pettymystä, joka tuo mukanaan viipymisen ajan, johtaen Jeesuksen Kristuksen ilmestykseen, joka avataan juuri ennen kuin koetusaika päättyy, ja edustaa Keskiyön huudon sanomaa. Tuo sanoma johdattaa ajanjaksoon, jota on esikuvannut seitsemännen kuukauden liike ja jota esikuvaa myös Emmauksen opetuslasten kiiruhtaminen Jerusalemiin yön pimeydessä. Tätä historiaa edustavat ne kolme heprealaista kirjainta, joita Kristus käytti ilmaistakseen itsensä ”Totuutena”.

Näiden Johanneksen neljän luvun kertomuksessa löydämme paitsi sen, että Pyhän Hengen työ tunnistetaan saman sanan täsmälleen samoiksi askeleiksi, myös parhaat todisteet tueksi niille väitteille, joita nyt esitetään, että Keskiyön huudon sanoman lopullinen täyttymys esitetään nyt asteittain Exeterin leirikokouksessa kahdennentoista elokuuta ja seitsemännentoista päivän välisenä aikana. Kun odottavat pyhät viimein tunnistavat sanoman, maailma syöksyy sunnuntailain kriisiin, kun nuo sanansaattajat vievät ”viimeisten päivien” lopullisen varoitussanoman kuolevalle maailmalle.